

بوم خبر

نمایشگاه نقاشی از آثار زنان

دارای اختلال اعصاب و روان

«باز تاب‌ها»

نمایشگاه گروهی نقاشی با عنوان «باز تاب‌ها» که گزیده‌ای از آثار زنان با اختلالات اعصاب و روان است در خانه هنرمندان ایران برپا شد. این نمایشگاه که گزیده‌ای از آثار توانخواهان «مرکز شبانه‌روزی درمانی و توانبخشی مهر» واقع در شهرستان ارومیه‌رایه‌نمایش گذاشته‌است.

نمایشگاه «باز تاب» با هدف کمک به بیماران اختلالات اعصاب و روان با تکنیک هنر درمانی برگزار شده است. سازمان بهزیستی با رویکرد تغییر حالت توانبخشی به توانمندسازی، با توجه به اینکه اختلالات اعصاب و روان تمامی جنبه‌های شخصیتی یک فرد را درگیر نمی‌کند و هر بیمار توانایی‌هایی خاص فردی دارد و ایجاد انگیزه جدید برای زندگی، این پروژه نمایشگاهی را برنام‌ریزی و اجرا کرده‌است.

سعید فریور، مدیر کل بهزیستی استان آذربایجان غربی در جریان بازدید از این نمایشگاه با اشاره به اهمیت و تأثیر هنر در روند درمانی بیماران اعصاب و روان گفت: تأثیر هنر بر توانمندی هاو استعداد های بیماران روانی به وضوح در آثار این مددجویان مشخص است و خوشبختانه استقبال بی نظیری که از این نمایشگاه شده است، ما را امیدوار کرده است تا بتوانیم برنامه هایی از این دست را افزایش دهیم.

وی افزود: توانمندسازی و اشتغال‌زایی برای بیماران روانی از این راه‌نیز از دیگر زمینه‌هایی است که علاوه بر عوامل روانشناسی و هنری در آثار این عزیزان، می‌شود برای آن برنامه‌ریزی کرد.

فریور با اشاره به برگزاری مراسمی برای تقدیر از هنرمندان این نمایشگاه گفت: قرار است تمامی در آمد حاصل از این نمایشگاه طی مراسم تقدیر به هنرمندان تقدیم شود.

مدیر کل بهزیستی استان آذربایجان غربی در ادامه افزود: از همکاران عزیزم در سازمان بهزیستی کشور در خواست می‌کنم اعتبارات بیشتری به ما اختصاص دهند تا بتوانیم برای دعوت مربیان و گسترش هنر درمانی و آموزش‌های هنری به مددجویان خود اقدام کنیم. همچنین حدود ۵۰۰ نفر بیمار روانی در سطح استان پشت نوبت پذیرش در مراکز هستند که به ظرفیت‌های جدید و با افتتاح مراکز جدید در استان نیازمندیم.

وی در پایان سخنانش از همکاری خوب و ثمربخش معاونت توانبخشی بهزیستی کشور و تمامی همکاران پر تلاش بهزیستی استان آذربایجان غربی در برپایی این نمایشگاه تقدیر کرد.

کنترل استرس در بیماران روانی با تمرکز بر خلق آثار هنری

همچنین در این بازدید مریم گشایش، مربی هنری مرکز درمانی و توانبخشی مهر نیز در خصوص نحوه آموزش در مرکز، گفت: آثار به نمایش درآمده در این نمایشگاه توسط توانخواهان در گروه سنی ۳۰ تا ۴۵ ساله طراحی شده است و مدت دو سال است که آموزش‌های هنری و نقاشی به زنان این مرکز آغاز شده است که شش ماهه اول صرف ارتباط با توانخواهان مرکز شده و یک سال و نیم بعد نیز به تولید آثار حرفه‌ای اختصاص یافته‌است.

وی افزود: توانخواهان این مرکز از بیماری‌هایی همچون افسردگی، اختلالات خلقی و شخصیتی، اسکیزوفرنی و... رنج می‌برند که با تمرکز بر روی کارهای هنری و نقاشی به آرامش عمیقی دست می‌یابند و استرس و پر خاشگیری در آنها به نحو محسوسی کاهش می‌یابد.

گفتنی است «مرکز مهر» از سال ۱۳۸۲ و با هدف ارائه خدمات پزشکی، پرستاری، روانشناسی، حرفه‌آموزی، توانمندسازی و... به بیماران روانی آغاز به کار کرده است و در حال حاضر با ظرفیت اسمی ۱۰۰ نفر در گروه سنی ۱۸ تا ۶۰ سال خدمات ارائه می‌کند.

سیمین کرامتی در نمایشگاه «سپو کو» سعی در جسمیت بخشیدن به جدال‌های هر روزه فردی واجتماعی داشته‌است.

زن‌هایی که به تصویر کشیده، فرشته‌خو یا پلید هستند، اما قطعاً همه‌شان نبردی سنگین را پشت سر گذاشته‌اند و بال‌هایشان از غرور و شجاعتشان حاصل شده‌است

است. غالباً این ارواح و جان‌ها به گیاهان و حیوانات نسبت داده می‌شود و مبتنی بر تخیلات و اوهام بشر اولیه است. در این تفکر جهان سرشار از شخصیت است که انسان‌ها تنها بخش کوچکی از این شخصیت‌های جان‌دار را تشکیل می‌دهند.

واقعیت‌های شخصی واجتماعی نمایشگاه مرجان قربانی در فضای هنری هم‌رس نمایشگاه دیگری است که بر پایه دغدغه‌هایی شخصی شکل گرفته است. مجموعه پیش‌رو، بازنمایی‌های ذهنی هنرمند از واقعیت‌های شخصی واجتماعی روزگار اوست. تصویری که گرچه برای حیاتشان دست به دامن پرتره شده‌اند، اما تداعی‌های رازآلودی هستند از همه آنچه که او را به عنوان یک انسان معاصر می‌سازد و برمی‌انگیزد، باز می‌دارد و رها می‌کند. به تصویر کشیدن واقعیتی که خود را در زیر لایه‌های ظاهری صورت پنهان کرده است، دل‌مشغولی او در شکل‌گیری این مجموعه بوده است. تک تک ما، در هر لحظه از ارتباطمان با اجزای جهان و رویدادهایش، آن‌ها را در ذهن خود بازنمایی و در واقع بازسازی می‌کنیم، هیچ یک از این تصاویر بازنمایی شده با واقعیت آن رویداد یکسان نیستند، به عبارت دیگر، هیچ چیز به اندازه یک تصویر ذهنی یا یک خاطره جمعی، انتزاعی نیست. بازسازی ذهنی آن خاطره یا رویداد یا شخص، در واقع مجموعه‌ای از تصاویر ذهنی‌ماست، موقعیتی است که تصویر ذهنی‌را از یک تصویر به اصطلاح واقعی جدامی‌کند.

هنرمند در خود در توصیف شکل گرفتن این مجموعه می‌نویسد: «یک وقت برمی‌گردی و زندگی خود را نگاه می‌کنی و می‌بینی که کلیشه‌های درست زندگی کردن چگونه دست و پایت را بسته‌اند. تودر چارچوب زندگی هستی و همه چیزهایی که به زندگی پیوندت می‌دهند، باطناب‌های نامرئی محدودت می‌کنند. آن روز بود که تصمیم گرفتم همه‌آن خوشبختی‌های تجویز شده را کنار بگذارم، ببرم و دوباره شروع کنم. رؤیاهایم را زندگی کنم بدون هیچ کلیشه‌ای. زندگی بدون مرز! شجاع باشم و از حریم امن بیرون بیایم و تجربه کنم. حریم امنی پویا، در حرکت و جدیدی را پیدا کنم؛ یک جای دور، یک جای بکر، جایی که نتوانم همه چیز را دور بریزم و خودم باشم. بسازم؛ با دست‌های خودم، با رؤیاهای خودم و از دل خاک. آن روز هیچ تصویری از جایی که امروز هستم نداشتم؛ آن روز می‌رفتم که رها بشوم. باید عادت‌هایم را کنار می‌گذاشتم و باورهایم را باز می‌آموختم.»

جهانی که محور آن انسان نیست نمایشگاه گروهی ۱۰ هنرمند در گالری نگر با عنوان «انیمیسیم» که با گردآوری بلدا جمالی شکل گرفته از دیگر نمایشگاه‌هایی است که بر مبنای تجربه‌گرایی حول یک ایده مشترک شکل گرفته‌است.

انیمیسیم یا روح‌باوری از ریشه لاتین آنیما یعنی جان و روان می‌آید. جان‌گرایی که در این مجموعه به عنوان مفهوم مرکزی در نظر گرفته شده اشاره به آیینی دارد که که تمامی عناصر طبیعت را دارای روح و جان می‌داند. منظور از این واژه، قائل شدن روح و روان و جان برای همه موجودات حتی اشیا

در نمایشگاه آثار هفت هنرمند زن مجسمه‌ساز در گالری پروژه‌های آران، تکثر آثار نشان از روحیه مقاوم و پرتلاش این هنرمندان دارد که هر یک برای خود قالب خاصی را تجسم کرده و در آن مسیر حرکت می‌کنند. آثار این نمایشگاه زاده امروز، اکنون و این مکان هستند

در این مجموعه سفالینه‌هایی را ساخته که از آشتی او با طبیعت در همراهی با خیال‌هایش نشأت گرفته‌است.

مقاوم و پرتلاش این هنرمندان را که هر یک برای خود قالب خاصی را تجسم کرده و در آن مسیر حرکت می‌کنند نشان می‌دهد. عنوان نمایشگاه از کتاب «ذرت سرخ» اثر نویسنده شهیر چین «مویان» وام گرفته شده‌است. در صفحه دوم این کتاب، نویسنده شهر «گاوومی» را که محل وقوع حوادث این رمان است به این شکل توصیف می‌کند: «به راحتی زیباترین و مهوع‌ترین، عجیب‌ترین و عادی‌ترین، مقدس‌ترین و فاسدترین، همزمان قهرمانانه و بزدلانه، در یک آن هم مرکز عیش و نوش و هم عاشقانه‌ترین محل است.»

آثار این نمایشگاه زاده امروز، اکنون و این مکان هستند، جایی که در آن خوشحال‌ترین و در عین حال نگوینخت‌ترین هستیم. سرزمینی که مدام در وضعیت تغییر است. جایی که شرایط غیرعادی همیشه عادی است. در بستری این چنین است که خلوص اندیشه و تلاش مداوم متاعی گران‌بها است و ارزش دیده شدن و تحسین را دارد.

زندگی بدون مرز!

«ترک، گذاشتن و رفتن» عنوان نمایشگاهی است که در گالری «این‌جا» برپا شده‌است. هنرمند

یا پلید، زنده یا جان‌باخته هستند، اما قطعاً همه‌شان نبردی سنگین را پشت سر گذاشته‌اند و بال‌هایشان از غرور و شجاعتشان حاصل شده‌است. هنرمند در بیان عواطفی که او را به آفرینش این مجموعه رهنمون شده می‌نویسد: توانگار کن که من با خود تو حرف می‌زنم، تو انگار کن به تماشای داستانی پر از رنگ نشست‌های. من می‌دانم که از یک ناکجا آویز ایم، که بر لبه ابرها به تعلیق دچارم. می‌دانم این رطوبت ناپایدار ابرهاست که در امتداد عبور از تارهای صوتی من چیزی شبیه به کلمه خلق می‌کند. از این لبه محو شونده، به آسمان که خیره می‌شوم تصویری از تو می‌بینم که از خود حقیقت پررنگ‌تر است.

امروز، اکنون، اینجا نمایشگاه آثار هفت هنرمند زن مجسمه‌ساز در گالری پروژه‌های آران یکی دیگر از این تجربه‌ها است که آثار هر یک با روش و زبان خاص خود با مخاطب‌سخن می‌گویند. «باریشه‌های پوشیده در خاک تیره انرژی خورشید و گوهر ماه را در خود جذب کردند خیس از باران و شبنم، آن‌ها فهمیده بودند...» عنوان این نمایشگاه است و تکثر آثار در این مجموعه نشان از روحیه

روز به صدر

از میان نمایشگاه‌های هنرهای تجسمی که این روزها در گالری‌های تهران برپا شده، چه رخدادهای قابل تاملی را می‌توان شناسایی کرد که در رویکردی تجربه‌گرایانه به بیان ایده‌های شخصی خود پرداخته‌اند؟ در این ارتباط بجز اینکه با تماشای آثار این هنرمندان می‌توان به کم و کیف این تجربه‌ها واقف شد، ایده‌ها و ذهنیت هنرمندان در این آفرینش‌ها گویای آنچه است که این رخدادها را شکل داده‌است.

جسمیت بخشیدن به جدال‌های روزمره

نمایشگاه نقاشی‌های سیمین کرامتی که با عنوان «سپو کو» در گالری اعتماد به نمایش درآمده با الهام از یک مفهوم شرقی ایده مرکزی این نمایشگاه را شکل می‌دهد. سپو کو به مرگ خودخواسته ژاپنی گفته می‌شود که به خاطر حفظ حرمت شخصی و یا خانوادگی اجرامی شده است. هنرمند در این مجموعه که آن را به‌طور سمبولیک سپو کو نامیده است، به نوعی سعی در جسمیت بخشیدن به جدال‌های هر روزه فردی واجتماعی داشته‌است. زن‌هایی که او در این مجموعه به تصویر کشیده، فرشته‌خو

یادداشت

تأملی در ادبیات هنرهای تجسمی

مهدی خانکه

ما در حوزه فرهنگی و هنری ایران در عرصه نوشتار الزام داریم؛ یعنی امری نیست که بتوانیم راه‌گریزی از آن داشته باشیم. الزام داریم که بتوانیم زیبا بنویسیم. مخاطب ما در ایران وقتی متنی را می‌خواند، آن متن حتماً باید زیبایی خاصی داشته باشد. به بیان دیگر مخاطب فرهنگ ایرانی به دنبال این است که بتواند متنی را بخواند که این متن یک آهنگ زیبا داشته باشد. بنابراین فکر می‌کنم ما به عنوان نویسنده در شرایط فعلی باید نگاهمان به نوشتار در مورد آثار هنری تاحدی نگاه ادبی باشد. اگر هنرمند راجع به اثرش بنویسد، ممکن است آن تفسیر را در مخاطب خودش اثری جدای از اثر هنری بگذارد. نظر به مرگ مؤلف مدت‌هاست که طرح شده و هنرمندان موقع که قلمش را زمین می‌گذارند یا می‌شکنند دیگر حق دخالت در پروسه خلق

شما و این فرصتی که برای تأمل در آثار هنری به شما داده شده به چیزی که نیت من هنرمند بوده نزدیک است. این هم راهکاری است که شاید باعث شود مخاطب از نمایشگاه سرگشته خارج نشود. دوز مینه و بستر تاریخی در کشور ما وجود دارد که می‌توان از دلایل شیوع استیتمنت‌نویسی در ایران به حسابشان آورد. اولین بحث این است که اصولاً هنر ما هنر روایی است و تاریخ هنر ایران اساساً تایخ روایت است. اگر یک اثر تصویری را حتی موسیقایی نتواند روایتی را برای شما تعریف کند پذیرا نخواهید بود. در همه حوزه‌های هنر اصولاً هنر ما هنر روایی است یعنی عادت داریم در اثر هنری برایمان روایتی گفته‌شود. این روایت هم ریشه در تاریخ ما دارد؛ در پیچه و دروازه تفکر در فرهنگ ما ادبیات است؛ ما از در پیچه ادبیات فکر می‌کنیم؛ یک مصرع شعر می‌تواند ساعت‌ها ذهن ما را مشغول کند، بنابراین نوشتار و ادبیات و روایت جزء لا ینفک تمام هنرهای ما است.

در چهار پنج دهه گذشته مفاهیم زیادی در حوزه هنرهای تجسمی وارد کشور ما شده که بخشی از هنرمندان و روشنفکرانی که سنسورهای حساس تری داشته‌اند این‌ها را بگویم که قرار بوده این حرف را بنیم، چقدر تفکر